

retslig til Ansvar, at han tiltales og, hvis Rigsretten kommer til en saadan Opfattelse, lider sin velfortjente Straf for denne grove Forsømmelse i sin Embedsførelse. Hvis vi ikke krævede dette, vilde det betyde, at vi ikke holdt paa, at alle skulde være lige for Loven, og hvis det ærede Medlem fra Løvel og hans Parti modsatte sig det, modsatte de sig, at alle ere lige for Loven.

I 1907 fik Indenrigsminister Berg yderligere at vide, at den tidligere Sparekasseinspektør nu ikke længere vilde sige god for Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Indenrigsministeren foretog sig intet. I Maj 1908 fandt en Generalforsamling Sted i Den sjællandske Bondestands Sparekasse, hvor der blev rejst alvorlig Kritik mod Regnskaberne, mod hele Sparekassens Forfatning, hvor der blev udtalt Tvivl om, hvorvidt de Obligationer, der henlaa i Privatbanken, nu ogsaa henlaa fri og ubehæftede, og Svaret var et fuldkommen intetsigende Svar fra Formanden for Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Alt dette har den daværende Indenrigsminister fundet sig i. Jeg tror derfor, at om forhenværende Indenrigsminister Sigurd Bergs Strafskyld næres der i Virkeligheden ingen Tvivl hos ret mange. Det er sikkert den almindelig Mening, at hvis han bliver stillet for Rigsretten, vil han blive straffet.

Derimod har man fra forskellige Sider hørt den Mening givet til Kende, at ganske det samme skulde ikke gælde den tidligere Konseilspræsident (J. C. Christensen). Man har ment, at vel var der ingen Tvivl om J. C. Christensens moralske Ansvar, men om han *juridisk* kunde dømmes og straffes paa det Punkt, hvor man særlig har ment, det kunde ske, nemlig for Laanen paa 1½ Mill. Kr. i 1908 til Den sjællandske Bondestands Sparekasse, derom har man været noget i Tvivl. Han har jo undskyldt sig med, at Sparekassens Formand gjorde gældende, at der vilde finde et run Sted mod den, og han mente sig forpligtet til at komme denne Sparekasse til Hjælp, ligesom Staten ved sin Garanti var kommen Bankerne til Hjælp. Jeg mener imidlertid — og jeg haaber, at et Flertal her i Tinget vil mene —, at i Belysning af alt, hvad det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) kunde vide og vidste om Albertis Forhold, har han handlet ganske uforsvarligt, og han har ved dette Laan og ved mange andre Ting i Aarene 1906—08 gjort sig skyldig i grov Forsømmelse eller Skødesløshed, altsaa i

Overtrædelse af Straffelovens § 143 og bør derfor drages til Ansvar for Rigsretten.

Allerede i 1901, før Systemskiftet, hørte det ærede Medlem fra Ringkøbing saadanne Rygter, at hans Mistanke til Albertis økonomiske Forhold maatte vækkes. Men i Stedet for at undersøge dem gik han til Alberti selv og spurgte om, hvordan det forholdt sig, og fik et Svar om, at Alberti ansaa sig for en holden Mand. Gentagne Gange blev der siden, ogsaa offentligt, rejst Tvivl om Albertis økonomiske Forhold. Jeg erindrer om, at „Social-Demokraten“ i 1905 bragte flere Artikler om, at Albertis Byggeforetagender i Jægersborggade havde paadraget ham og hans Medinteressenter et meget betydeligt Tab. Det ærede Medlem fra Ringkøbing har ogsaa i Forhørene tilstaaet, at flere Gange senere hørte han lejlighedsvis Tale om Albertis slette økonomiske Forhold, men han har intet alvorligt foretaget sig i saa Henseende. Fra socialdemokratisk Side rejste vi den skarpeste Kritik mod det Forhold, at Alberti, skønt Justitsminister, sad som Formand for Den sjællandske Bondestands Sparekasse og som Formand for Smørekportsforeningen. Vi skærpede tilsidst vor Kritik saa stærkt, at Alberti maatte svare derpaa. Og Alberti svarede saa, at han ikke havde Raad til at opgive den Stilling. Dette Svar maatte have gjort det ærede Medlem fra Ringkøbing i højeste Grad mistænksom overfor Alberti. Saa i 1906 erfarede det ærede Medlem fra Ringkøbing ligesom det ærede Medlem fra Frederikssund (Sigurd Berg) om Nationalbanklaanet, der var skjult paa Sparekasseregnskabet. I Stedet for straks at skride ind, i Stedet for straks at kræve en Undersøgelse, gik det ærede Medlem fra Ringkøbing til Alberti og spurgte ham, hvordan det hang sammen, og fik saa den bekendte Forklaring, der findes i Forhørene, at det var en Saldo-postering, fik med andre Ord en Forklaring, der, hvis det ærede Medlem fra Ringkøbing havde tænkt den en Smule igennem, maatte have ledet ham paa Sporet, maatte have sagt ham og Indenrigsministeren, at der her forelaa et Regnskab, der var i Strid med Sparekasseloven, at der altsaa forelaa et lovstridigt Regnskab, saa at det var Indenrigsministerens og Konseilspræsidentens Pligt at skride ind.

Jeg spørger videre: Hvorfor henvendte det ærede Medlem fra Ringkøbing som Konseilspræsident sig ikke til sin Landbrugsminister, der sad i Bestyrelsen for